

SVINOVNÍČEK

Číslo 4/02

08. 12. 2002

Farní
časopis

Milí farníci, farnice a farničátka,

opět se nám přiblížila doba Vánoc, čas radosti a štěstí ze setkání s narozeným Ježíškem, čas shonů a příprav, úklidů a nákupů, ale také čas odpočinku.

Děti se už jistě nemohou dočkat dárků pod stromečkem a netrpělivě očekávají kýžený hlas vánočního zvonku, někdy i v obavách, jestli tento rok nezlobily až příliš moc a jestli jim Ježíšek nenadělí jen kousky uhlí. Dospělí mají plnou hlavu starostí se sháněním stromečku, vánočních pohledů či kapra ke štědrovečerní hostině.

Město se pomalu začíná rozsvěcovat a ve výlohách stále častěji nalzáme vánoční ozdoby, cukroví a dárky. Také v ulicích potkáváme stále více lidí, kteří se snaží ukořistit alespoň část drahocenného času k vánočním nákupům nebo se jen tak procházejí pod zdobenými lampami a naslouchají, zda už se neblíží ono tolik tajemné kouzlo Vánoc.

Jsem opravdu rád, že jste si i v tomto čase našli chvíli a podělili se se mnou i s ostatními o své (nejen) vánoční zážitky. V tomto čísle spolu pocestujeme vlakem, vystoupíme vysoko až na Gerlachovský štít nebo se ohlédneme, jaké též bývaly Vánoce v době totality.

Prozradím vám něco více o adventu, můžete se těšit na další úryvky z historie svinovské farnosti a samozřejmě nebude ani tentokrát chybět rozhovor s jedním z našich farníků. Se společenstvím mládeže si zajedeme na třídní výlet do Mostů u Jablunkova a podíváme se také na letošní slavnost Dušičky trošku jinak.

Vánoce jsou svátky, které můžeme prožít s druhými a pro druhé. Sebelepší dárek nenahradí lidskou blízkost. Jestliže dokážeme dát kousek sebe, pak jsme splnili jedno z nejkrásnějších Božích přikázání a Pán nám naoplátku otevře svou náruč a ukáže to pravé kouzlo Vánoc, které nevyprchá. Kéž vás všechny provází Duch svatý a naplní vás pokojem.

Váš Svinovníček.

Přichází advent...

Je starodávným zvykem v církvi, že dvěma největším křesťanským svátkům předchází doba přípravy. Před Velikonoce je to postní doba, před Vánoce advent. Církev nás vybízí, abychom se zastavili, zamysleli nad sebou a nad svým vztahem k Bohu a s usebranou myslí pak mohli začít oslavu.

Tato slova mohou znít hezky, ale pro mnohé spíše nereálně. Často místo usebrání zažíváme shon - fronty v obchodech, mysl plná otázek, co ještě komu koupit za dárek nebo na koho jsme zapomněli s vánočním přáním.

Právě proto církev přichází s obdobím přípravy a chce nabídnout jakousi oázu, ve které by se člověk v tom celkovém poklusu mohl zastavit. Abychom do Vánoc nevstoupili udýchaní a zničení, ale radostní a vnitřně připravení.

Nač se vlastně chystáme? Na stromeček a dárky nebo taky na to, až budeme se svými blízkými spolu a budeme mít na sebe více času?

Vánoce jsou svátky, ve kterých si připomínáme Boží příchod na svět. Bůh může na náš svět přijít i dnes. Jak? Skrze lásku, kterou člověk dává druhému.

A během Vánoc, kdy budeme mít více času na své blízké, kdy navštívíme své přátele a známé, budeme mít hodně příležitostí dovolit Bohu, aby znovu přišel na tento svět. Právě skrze náš čas, skrze naši radost anebo i skrze naše dárky, které budeme rozdávat.

Bůh přichází na svět skrze naši lásku, kterou dáváme druhým.

Pokojný advent a požehnané Vánoce!

(Jáhen Pavel)

Dnes si povídáme ... s Honzou Blažkem

Honzo, mohl bys nám o sobě něco říct? Odkud pocházíš a jak ses dostal do Svinova?

Jsem ostravský rodák, ale pocházím z Poruby. Do Svinova jsem se dostal díky své ženě, příženil jsem se tu a Svinov jsem si velmi oblíbil pro jeho vesnický ráz. Vztahy jsou tady jiné než ve městě. Líbí se mi, že se lidé znají, vídají se...není to tak anonymní. Trochu mě mrzí, že se v poslední době začíná trochu měnit těmi hypermarkety.

Nejsi věřící odmalička. Co tě vedlo k tomu, že jsi uvěřil v Boha?

Vlastně ani sám nevím jak, ale nebyl to žádný bum. Postupně se střádaly takové malé střípky, až to došlo tam, kde to dnes je. Neměl jsem žádné vidění, nebylo to naráz. Když jsem byl asi v 6. třídě, hrál jsem s klukama házenou. Chodili jsme kolem porubského kostela. Jeden z nás tam vběhl a zařval: „Dábel!“ Zrovna tam byla mše svatá. Nevěděli jsme, co to znamená, přišlo nám to směšné. Z kostela vyšel nějaký muž a to na mě tenkrát strašně zapůsobilo. On ho nezbil, nekřičel po něm! Sedl si s ním a popovídal. Je to jeden z těch mnoha střípků, které na mě zapůsobily a formovali mou duši, abych jednou byl otevřenější k církvi, víře. Do kostela jsem začal chodit až se svou pozdější manželkou. Nerozuměl jsem moc tomu, co se při bohoslužbě děje, ale těšil jsem se na kázání. Líbilo se mi, že lidé v kostele zpívají, chtěl jsem zpívat s nimi. Křest jsem přijal v 21 letech den před svatbou.

Proč jsi začal pracovat v naší farnosti?

Začalo to brigádou. Při opravě kostela jsem se přihásil jako brigádník, chtěl jsem pro kostel něco udělat. Tam jsem se seznámil s některými farníky. Pak jsme hráli divadlo – pašije. Blíže jsem se seznámil s farností, když jsem začal ministrovat. Měl jsem takovou touhu, ale neměl jsem odvahu. Jednou jsem se zeptal otce Adama, jestli bych si mohl zkusit ministrovat. On mi řekl, že to

není žádný problém. Každou první sobotu jsem chodil na mši, byl to mnohdy boj, abych se přemluvil vstávat. Když jsem začal ministrovat, chodil jsem do kostela na každou sobotní mši. Jsem rád, že mi to tehdy otec Adam umožnil.

Jak ve vaší rodině prožíváte advent?

Jednou jsem četl v časopise, kde jedna rodina vyprávěla, že dělají nějakou adventní soutěž. Líbilo se nám to, tak jsme vymysleli podobnou soutěž. Děláme to už tři roky. Začínáme vždy první neděli adventní. Večer se sejdem, zapálíme adventní svíci, pomodlíme se, přečteme kousek z Bible, popovídáme si, co koho zaujalo. Na začátku adventu losujeme, kdo komu bude celý advent dělat dobré skutky. Dětem se hra líbí, opravdu se snaží. Tomášek mi vždycky uklidí stůl, jsem z toho na nervy, protože pak nic nenajdu. Ale včera a dneska jsem měl připravenou večeři... Za každý dobrý skutek má bod. Na závěr probíhá losování. Házíme kostkami, pak si připočtou body za dobré skutky. Kdo má nejvyšší číslo, může si vybrat cenu. Ty jsou schované pod třemi hrnci. Pod jedním velká, pod druhým malá a pod třetím nic. Večer se sejdem, zapálíme adventní svíci, pomodlíme se, přečteme kousek z bible, popovídáme si, co koho zaujalo. Na závěr je losování.

Letos jsi byl zvolen do zastupitelstva Svinova, jak to prožíváš?

Když jsem byl navržen, rozhodoval jsem se, jestli tuto kandidaturu mám přijmout, ale pak jsem si řekl, proč ne? Svinov mám rád, a třeba se mi podaří společně s ostatními něco dobrého pro něj udělat.

Kdybys chytil zlatou rybku a mohl si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. Aby naše farnost měla vždy dostatek aktivních lidí, a tak mohlo vznikat živé společenství.
2. Abychom uměli rozpoznat a přijmout boží vůli.
3. Abychom dokázali nadchnout pro víru také mladší generaci.

(Lukáš a Petra)

Dušičkové zamyšlení (trochu jinak)

Myslím, že nebylo člověka, který by v dušičkovém období nenavštívil hřbitov a tam nevzpomínal na své příbuzné a známé, kteří nás předešli na věčnost. I já jsem tak učinila a navštívila několik hřbitovů na různých místech. Poslední byl hřbitov na Slezské Ostravě.

Bylo už pozdní odpoledne, když jsme vyrazili se svým synem autem k hřbitovu. Cestou k hrobu mé přítelkyně jsem synovi vyprávěla, jak v rádiu proběhla zpráva o tom, co se událo na jednom brněnském hřbitově. Stalo se, že tam lidé zůstali zamčení. Město se proto rozhodlo nainstalovat na hřbitov zařízení upozorňující půl hodiny předem na zavírání. V době svátků vyšli vstříc všem návštěvníkům a prodloužili uzavírací dobu do 19 hodin.

Jak jsme si tak cestou zpět vyprávěli, s hrůzou jsme zjistili, že brána ostravského hřbitova je už uzavřená. Nevěřicně jsme na sebe pohlédli. Bylo 17 hodin a na vratech visela malá cedulka, které jsme si při vstupu nevšimli. Oznamovala, že se v tuto hodinu hřbitov uzavírá. S nadějí jsme vyrazili k hlavní bráně. Běda, i ta byla uzamčená. Byli jsme uvězněni asi s dvaceti dalšími návštěvníky na hřbitově. To si nás už všimli starší lidé na druhé straně plotu. Starší pán pomáhal ženě o dvou francouzských holích do auta.

„Jistě jste zamčeni!“ volal na nás. Vyprávěl nám, jak před sedmnáctou hodinou se svou invalidní manželkou zrovna scházeli z kopce na hlavní bráně. Měli před sebou ještě kousek cesty. V tom přijel jakýsi muž v trabantu a dosti neobaleně jim sděloval, že pokud do sedmnácti hodin neopustí hřbitov, mají smůlu, protože bránu uzamkne. Zrychlili krok, i když pro ženu to bylo namáhavé, za nimi se brána zaklapla a muž odjel.

Zdá se to neuvěřitelné, ale díky těmto lidem, kteří byli značně rozhořčeni počínáním zřízence, jsme se dostali na svobodu. Poradili nám, že si všimli u kostela jednoho pole plotu, které bylo vysazené. Zamířili jsme tím směrem a s námi i zbývající uvěznění návštěvníci. Dopadlo to dobře, byli jsme na svobodě.

Kdo ví, jak by vše dopadlo nebýt díry v plotě a hlavně laskavých lidí, díky nimž se návštěva hřbitova nezměnila v horor. K takové situaci vůbec nemuselo dojít nebýt nevlídného přístupu zřízence uzamykajícího hřbitov a větší informovanosti. Někdy stačí tak málo...

Nyní už vzpomínáme na své uvěznění na hřbitově s úsměvem, tenkrát nám ale do smíchu nebylo.

Informace

1. Adventní turnaj ve stolním tenise se koná dne 14. prosince 2002 na faře.
2. Tříkrálová sbírka se koná ve dnech 3. – 8. ledna 2003.

O horách aneb ohlédnutí za výletem do Mostů u Jablunkova

Během podzimních prázdnin jsme se s naším společenstvím mládeže vydali na čtyřdenní výlet do Mostů u Jablunkova. Na to, že začínal podzim, bylo docela hezké počasí, a tak jsme využili čas dvěma výlety do kopců, kterých je tu v okolí požehnaně. Odměnou nám bylo nejen to, že jsme provětrali své mozky čerstvým horským vzduchem, zažili kus legrace, vypotili nějaké to kilo, ale taky se pokochali pohledem na barevně oděný podzim na horách.

Ten poslední důvod, a věřím že pro většinu i ten nejkrásnější, byl umocněný ještě tím, že zdola pod kopci, bychom takovou krásu vidět nemohli. Myslím si, že putování po horách v sobě skrývá mnoho krásy, ale taky kus symboliky. Výstup na horu můžeme například vidět jako obraz našeho putování za Bohem.

Zkuste se na chvíli zasnít a vybavit si nějaké své putování po horách. Stojíme-li dole v údolí, vzhlížíme k horám s trochou bázně. Nevíme, jaké tam nahoře bude počasí, zdali se po cestě neztratíme, máme-li dostatek sil k výstupu... Ale pohled tam nahoru nás přes všechna úskalí láká, a tak se vydáváme na cestu.

První úsek většinou zvládneme v nadšení. Ale postupem času začnou síly ubývat. Zvláště je-li před námi hustý les a vrchol je ještě v nedohlednu. První pokušení vrátit se a zůstat dole je tady. Ale většinou to nevzdáváme a silou vůle jdeme dál. Když však pot na zádech už začne být nepříjemný, nohy kloužou po kamenech a vzduch začíná být řidší a chladnější, otázka po smyslu našeho putování se v naší mysli objevuje stále častěji. Co tam nahoře uvidím tak zvláštního? Není lepší sedět dole v kolibě? Ale protože ostatní vytrvale kráčejí vzhůru, tak se přece nedáme zahanbit a zatneme zuby...

Když vtom se před námi otevře nádherný horizont. Vidíme zelená údolí zahalená v mírném oparu a nad nimi modré nebe. I když vítr ostře fouká a vrchol je vidět ještě v dálce zahalený mrakem, přesto jsme uvnitř šťastní a cítíme, že naše dosavadní putování stálo za to.

Podobně je tomu i v našem duchovním životě. Cesta za Bohem může být v začátcích krásná a lákavá. Ale jakmile se začnou objevovat první překážky a my se cítíme unavení, máme kolikrát chuť naší cesty k Bohu nechat. Naštěstí každý z nás prožívá okamžiky, kdy obrazně řečeno „stojíme u otevřeného horizontu“. Najednou cítíme, že Bůh opravdu existuje, že nás miluje a že to všechno zkrátka má smysl. A i když jsme unavení, cítíme se šťastní, že jsme došli až sem. Svět „shora“ se vidí přece jen trochu jinak, než „zdola“. A někde v hloubi srdce nám něco říká, že putování stálo za to.

Během našich „výšlapů“ u Mostů bylo těch nádherných pohledů na Boží přírodu opravdu hodně. I když byly vykoupené bolavýma nohama a potem na zádech. Když se člověk díval na tu žlutou, zelenou a červenou krásu, mohl jen s v tichosti velebit Stvořitele za jeho dílo.

Na závěr bych chtěl popřát všem, aby těch okamžiků s „báječným výhledem do Boží přírody“ bylo ve Vašem duchovním životě co nejvíc. A pokud se zrovna nacházíte „někde v temném lese“, přeji hodně vytrvalosti. Vždyť nekráčíte sami...

(Jáhen Pavel)

Litujte, litujte!

V sobotu 29. listopadu v podvečer první neděle adventní se konal zájezd do Bolatic, domovské farnosti našeho jáhna Pavla, kde jsme měli možnost vytvořit si vlastnoručně adventní věnce.

Účast byla malá. Asi k tomu většina farníků přistupovala jako já a řekla si, že když ruční tvořivá práce není jejich nejsilnější stránkou, nemá valného významu, aby se šli dobrovolně znemožnit do farnosti Bolatice a předvádět tam, jací že jsou to v tom Svinově nešikovné.

To ovšem byla zásadní chyba. Nechali jste si tím ujít fantastickou příležitost pozvednout si sebevědomí.

Vše bylo skvěle připraveno. Už při vstupu do místní hasičské zbrojnice, kde se vše odehrávalo, nás do nosu uhodila intenzivní vůně jehličí. Ochotně se nás ujal tatínek otce Pavla a vše nám vysvětlil. Cokoliv jsme potřebovali, bylo ihned na místě po ruce. Nepřeberné množství přízdob, mašliček, zvonečků, drátků, stužek i chvojí zajistilo, že se věnečky pletly téměř samy.

Patřím mezi osoby, jež sebekriticky a s úctou raději jen přihlíží, ale toto jsem nevydržela. Tři úchvatné věnce, které jsme vlastnoručně spolu s dětmi a manželem vytvořili, jsme původně chtěli rozdat po rodině. Ale jak tak na ně koukám, nebudu asi schopná se s nimi rozloučit. Nikdy bych nevěřila, že dovedu vyrobit něco tak krásného.

Všechny tyto skvostné výtvořky jsme hrdě odnesli do místního kostela, kde byly během mše posvěceny. A k mému překvapení – já, která obvykle v případě, že se má veřejně přiznat k jakékoliv své ruční práci, zalézám sto sáhů pod zem, jsem se pyšně nechala vyfotit do pamětního alba i se svým výtvořem.

Naše děti celá tato akce nadchla natolik, že chtěly se svými adventními věnci ihned odjet na tržiště, zanechat školu (2. a 3. třída) a začít se živit jako vazači věnců. Podařilo se nám rozmluvit jim to a poté jsme přijali pozvání na místní faru, kde pro nás bylo připraveno bohaté pohoštění – koláče, perníky, čaj a hlavně pizza, kterou osobně upekla maminka otce Pavla, paní Moravcová. Uznávám, že to není tradiční prajská vánoční specialita, ale byla tak výtečná, že jsem neodolala a abyste z toho také něco měli, vyškemrala jsem pro vás recept. Tady je. Má pracovní název PIZZA BOLATICA:

1/2 litru hladké mouky a 3 dkg droždí zadělat teplou vodou (asi 1/4 litru), prosolit, zpracovat do koule. Kouli dejte do hrnce se studenou vodou a počkejte, až vyplave (asi 20 minut). Pak mokrou kouli znovu propracujte a roztáhněte na plech, z vrchu potřete olejem a kečupem, pak dejte vše, co máte rádi: tvrdý sýr, vejce natvrdo nakrájené na kolečka, cibuli, salám, žampiony, olivy... posypejte oreganem a pečte.

Byla opravdu moc dobrá, jen se po ní zaprášilo, a tak jsme za hojného přežvykování v milé společnosti bolatického pana faráře nepozorovaně vkouzli do doby adventní.

(P.B.)

Počasí

Je podzim a spousta lidí si určitě posteskuje, že léto uteče jako voda a nastává dlouhá zima. Ale není to tak dávno, kdy jsem natírajíce kůži doštípanou od komárů, proklínala veškerou tuto havěť a vykřikovala, že jen co přijde zima, bude to jejich konec. Teď tady je a zase jsem nucena bojovat s chřipkou a vůbec se samotnou realitou, že je venku chladno. Tma, když se vracím z práce. Psycholog by jistě použil termín „depressivní počasí“.

Děti však tento čas dokáží vnímat úplně odlišně. Tak předně - s prvním napadlým sněhem jakoby ožily, musí si na něj alespoň sáhnout, když už je ho tak málo, a přesvědčit se, že z něj opravdu nelze postavit sněhuláka. Zatímco mně by stačil sníh akorát na Vánoce, děti jej potřebují co nejvíce, a to po celou zimu. První sníh a chladnější počasí si ve svých malých hlavičkách spojí s blížícím se svatým Mikulášem a krátce poté také s Vánocemi. No a z toho zcela jasně a logicky vyplývá nutnost napsat Ježíškovi. K tomu se jistě báječně hodí ty dlouhé podzimní večery, kdy už je venku tma a zima.

Právě jednou, kdy bylo obzvláště sychravo a zdálo se, že se celý den nerozednilo a už se stmívá, jsem nahlas přemýšlela. „Až se ráno probudím, chci vstávat do krásného teplého jarního rána. Nejlépe někde v Austrálii.“ Tu se nechápatě ozvaly mé děti: „Ale mamko, ty bys klidně zaspala Vánoce.“

Tu jsem si uvědomila, že vlastně mají pravdu. My dospělí žijeme v jednom spěchu a nedokážeme si vážit maličností, které pro nás každý den chystá. Místo sluníčka myslíme na úpal, místo zářivě bílého sněhu na chřipku. Ve všem hledáme nějaký ten zádrhel a s ničím nejsme spokojeni. Jako by nám někdo zatemnil smysly, vůbec nevnímáme nic z věcí kolem sebe. A přitom by možná stačilo jen málo.

Kéž bychom uměli zastavit na chvílku čas a vrátit se v myšlenkách do svých dětských let. Třeba bychom našli krásu v jedné sněhové vločce nebo v páru komářích křídel.

(M.B.)

Duchovní hudba v kostele Krista Krále v období advent-vánoce 2002 – 2003

úterý 17.12.2002 v 17,30 hod. tradiční „**vánoční koncert ZUŠ a ZŠ Svinov**, účinkují svinovské pěvecké sbory se svými sólisty p. Annou Pszczolkovou, a slovenský folklorní soubor Slniečko z Detvy.

neděle 22.12.2002 v 16,00 hod. „**Hudba starých mistrů**“, účinkuje pěvecký sbor Canticum Ostrava s komorním orchestrem pod vedením sbormistra Jurije Galatenka

úterý 24.12.2002 v 24,00 hod. **půlnoční mše sv. se sborovým zpěvem** – chrámový sbor Svinov zazpívá známou „Pastýřskou mši F - dur“ od p. Františka Kolaříka

neděle 12.1.2003 v 10,10 hod. **slavná mše sv. se sborovým zpěvem** – pěvecký sbor ZUŠ Polanka n/Odrou.

Milí bratři a sestry,

Chci se s vámi podělit o malé radosti. Tu jednu jsem pocítila už dávno. Bylo to poté, co jsem více neděl byla z různých důvodů na mši svaté v jiných kostelích a před týdnem jsem se dostala konečně do Svinova. Když sem pak přišla „domů“, uvědomila jsem si, jak se tu cítím dobře, jak jsem ve svinovském kostele opravdu doma. A ten domov tvoří mimo jiné také známé tváře, spousta lidiček různého věku, které mám ráda, mohu si s nimi chvilku popovídat a vnímat, že to tady stále žije.

A druhá krásná radost je nad tím, že svatý otec vyhlásil nová růžencová tajemství. Stalo se mi, že když jsem se modlila růženec, vadilo mi, že se rozjímá jen o Ježíšově dětství a pak hned o utrpení. Občas jsem si vkládala i svoje úvahy o tom co mě z Ježíšova života zaujalo a nad čím jsem cítila potřebu rozjímání.

Myslím, že je to úplně na místě, a že to Svatý otec dobře vymyslel, když vyhlásil růžencový rok a určil další tajemství rozjímání.

Bůh je pro nás stále tajemný, někdy se zdá tolik vzdálený a neskutečný. Ale když se začneme modlit růženec, není to nikdy zbytečné. Jsem moc vděčná nebeské matce za její přímluvy. A vřele vám doporučuji aspoň občas se některé tajemství z růžence pomodlit. Třeba vám potom - jako by náhle- přijde krásná hřejivá radost do srdíčka.

(R.A.)

Šlechtnost a vděčnost

Šlechtnost a vděčnost se ještě nepotkaly (anglické přísloví).

Šlechtnost je ve stálém spěchu a vděčnost je stále líná.

Šlechtnost nestíhá a vděčnost má pořád dost času.

Šlechtnost je vidoucí, vděčnost skoro slepá.

Šlechtnost je jak bílá kočka, která hledí stále ven, aby viděla ty druhé, zatímco naše vděčnost bývá černou kočkou, zahleděnou do sebe.

K radosti lidské duše patří chvíle, kdy se jí podaří otevřít ono pomyslné okno a umožní tak alespoň letmé setkání něčí šlechtnosti s naší vděčností. K té nás vybízí už svatý Pavel v listu Kolosanům, v němž píše, že nic z toho, co máme, jsme nedostali pro své zásluhy, ale z Boží štědrosti.

Z knihy O radosti lidské duše M. Kašparů.

(Tereška Pšenická)

Stránka pro rodinu

Křížovka:

1. Příbuzný
2. Bodná zbraň
3. Obyvatel části Německa
4. Okraje toků
5. Nedobrá skupina osob
6. Tlumok
7. Součást oblečení
8. Listnatý strom
9. Jedlá houba
10. Kulaté střelivo
11. Bicí nástroj
12. Část obličeje

1	B			
2	B			
3	B			
4	B			
5	B			
6	B			
7	B			
8	B			
9	B			
10	B			
11	B			
12	B			

Hádanka pro malé i velké:

Černé zvíře vidím v díře:
u hlavy růžky,
v rukou má nůžky,
hladký má kabátek
A chodí nazpátek.

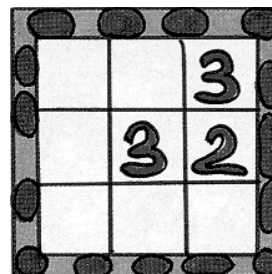
(rak)

Tiše padá, padá z výšky
jako chmýří pampelišky,
Na kterou už podzim dých
- a není to sních

(padák)

Trochu logiky pro pobavení:

Dosaďte do prázdných čtverců čísla 2,3 a 4
tak, aby součet v každé řadě, vodorovně i
svisle byl vždy 9.

Něco pro zasmání:

„Nebojte se děti, to je strejda ze severních Čech.“

Z historie svinovské farnosti

Dne 9. července 1944 poprvé přerušil bohoslužby letecký poplach. 16. srpna 1944 odjel ze Svinova první oddíl zákopníků budovat „východní val“, všichni se v září šťastně vrátili. 28. srpna 1944 byla poprvé bombardována Moravská Ostrava, ze Svinova zahynuli 3 lidé. 18. prosince 1944 byla bombardována Opava. Koncem ledna skončila výuka na školách, z nichž se staly lazarety. Fronta se blížila, před Velikonocemi 1945 byla evakuována Opava a svinovští Němci se také dali na útěk.

První granáty dopadly do blízkosti svinovského kostela odpoledne 26. dubna 1945 a další den ráno se pro bombardování už nemohla konat mše svatá, jen Nejsvětější svátost

stihl farář Kubíček odnést do farního sklepa a uložit ve skřínce krytu na matriky. To už byla na faře tlakem vzduchu vyražena okna i dveře. Střepiny granátu vážně zranily ministranta Ladislava Vysockého. V sobotu 28. dubna 1945 celebroidal ráno farář mši svatou u hlavního oltáře, ministroval mu zdejší bohoslovec Miroslav Pilch. Ke konci mše už dopadaly granáty do těsné blízkosti kostela a hořely některé svinovské domy. Také věž kostela dostala přímý zásah a začala hořet, naštěstí se spustil déšť a oheň uhasl. V neděli se nedalo vyjít ven, ostřelování granáty stále sílilo a v pondělí se přes poledne připojil nálet, to už se přes Svinov hnala fronta a asi v 16 hodin se objevili první sovětsí vojáci a také příslušníci I. československé samostatné tankové brigády. Ti se 3. června vrátili a na 10 dní se ubytovali ve Svinově. Na faře bydlel velitel III. tankového praporu Emerich Gaš se sluhou a šoférem.

Kostel i fara zůstaly stát. Nejvíce utrpěl vnitřek kostela. Zásahy „kaťuší“ do presbytáře rozbily sochu nad hlavním oltářem a značně jej poškodily, zničily všechna okna, rozbily střechu a poškodily klenbu. Budovu fary zasáhly tři granáty a v zahradě vybuchly dvě bomby, střecha byla poškozena střelbou.

Dne 9. května 1945 se na oslavu konce války konal průvod od nádraží na náměstí, kde následoval tábor lidu. Proslov ke shromážděným před kostelem měl farář Kubíček. Předsedou Místního národního výboru byl zvolen 30. dubna 1945 Karel Sedláček, předsedou obnovené organizace lidové strany učitel Jan Vitásek. Smutnou bilancí bylo 9 nacisty popravených a 13 vězňů svinovských Čechů, v Osvětimi zahynul také zdejší rodák Dr. Josef Kudela, ředitel gymnázia v Brně.

(převzato z farní kroniky)

Rodinný výlet aneb za teenagery naší farnosti

Schola a ministranti s otcem Pavlem vyrazili o podzimních prázdninách na čtyřdenní výlet do Mostů u Jablunkova. Na tento výlet jsme byli pozváni, a tak jsme v neděli 27. října ráno za nimi vyrazili.

Do Mostů jsme dojeli kolem desáté hodiny přímo na mši sv. v místním kostele, která však byla v polštině. Po mši sv. jsme se všemi známými tvářemi přivítali a děcka nám ukázala, kde jsou ubytována. Společně jsme se občerstvili a vyrazili na túru. Krásná příroda, kouzelný podzim. Cestou jsme si povídali, kluci se koulovali šiškami a holky ze scholy byly perfektní zábavou našich dětí, které je úplně baštily a nechtěly jít s nikým jiným.

Po druhé hodině šplhání do kopce jsme spatřili horskou chatu Skalku. Chata byla po vyhoření krásně opravená a uvnitř plápolal v krbu oheň. Sedli jsme si všichni a horký čaj nás tak rozechl, že už se nám nechtělo jít zpátky.

Venku začalo pršet a foukal pořádný vítr. K tomu mlha, že by se dala krájet. Oblékli jsme si proto pláštěnky a v bahnitém terénu scházeli dolů. Přes všechny nepřízně počasí byla nálada výborná. V domečku u fary nás čekal kamarád - místní bohoslovec Marek a taky nás přijel navštívit otec Petr z farnosti Jablunkov. Povídali jsme si, smažili bramborové placky a naše děti řádily, div že se nepropadly z podkroví až do sklepa.

Večer v osm hodin jsme vyjeli směrem domů. Děti byly tak vyčerpané, že nám usnuly v autě a probudily se až ráno ve svých postýlkách. Byla to moc krásná neděle.

Mládež naší farnosti může být vděčná za dobré vedení, které se jí dostává našimi duchovními.

(D.Š.)

Co je uděláno nikdo nevidí, co uděláno není vidí všichni

Je pátek, něco kolem osmé hodiny ranní a před sakristií se scházejí některé svinovské farnice. Důvodem jejich příchodu není nic jiného, než pravidelný úklid kostela, případně fary.

To, že je kostel vytřený, pavučiny vymetené a ubrusy zářivě bílé, bere mnoho našich farníků jako zcela samozřejmé. Nikdo se nepozastavuje nad tím, že tento úklid musí někdo čas od času udělat a neudělá se sám. Ani stromky před Vánoce se nenazdobí samy.

Přesto máme štěstí. Ještě se najdou lidé, kteří si vyšetří čas na tyto úklidy. Dovolte mi proto, abych touto cestou poděkovala všem našim farnicím a farníkům, kteří se účastní těchto pravidelných i mimořádných brigád.

Všem přeji krásné prožití vánočních svátků a v novém roce především hodně zdraví. A pro vás, kteří jste ještě nenašli odvahu přijít na nějaký ten úklid v kostele nebo kolem kostela, mám jeden vzkaz: Nebojte se přijít mezi nás, práce i zábavy je vždycky dost!

Nakonec ještě malý přehled úklidů:

sobota 21. 12. 2002 ⇒ 8,00 – stavění vánočních stromků a betléma

⇒ 15,00 – úklid kostela

pátek 10. 1. 2003 ⇒ 8,00 – první úklid kostela v novém roce

Další úklidy se budou konat podle rozpisu na nástěnce před vstupem do kostela.

(Brigádnice)

Malé zamyšlení k radostné neděli

Třetí neděle adventní se tradičně nazývá radostná. Tento zvyk pochází z doby, kterou možná starší z Vás ještě pamatují, kdy byl v adventu kladen silný důraz na odříkání a půst. Aby nebylo celé období adventu příliš pochmurné, tak se o třetí neděli adventní smutek a odříkání na chvíli jakoby přerušilo. Na oltáři v kostele se mohly objevit květiny, kněz směl použít růžový ornát a celou liturgií se neslo téma „radost“.

Dnes v adventu už není jako dříve kladen silný důraz na vnější odříkání, ale spíše na vnitřní přípravu. Nicméně zvyk radostné neděle se nám zachoval.

Radost patří k pilířům našeho života a křesťanského života zvláště. Vždyť kdo jiný než křesťan by se měl radovat z toho, že Bohu na každém z nás moc a moc záleží. Je to velký důvod k radosti. Avšak musíme přiznat, že nám v životě radost často chybí. Proto je dobré si o ní čas od času něco říci, abychom na ni nezapomínali. Jelikož sám nepatřím k lidem, kteří by smyslem pro radost příliš oplývali, dám raději slovo odborníkům v oboru.

Nejprve pár slov o mladší sestře radosti – dobré náladě. Jeden můj spolužák, který nás v Nepomucenu bavil tolik, že jsme se někdy málem udusili smíchy, mi nedávno napsal: „**Dobrá nálada sice nic nevyřeší, ale dovede nakazit tolik lidí, že stojí za to si ji udržet.**“

Dalším příbuzným radosti je smysl pro humor. Nedávno jsem četl zajímavý fejeton o významu humoru od Zdeňka Svěráka. Myslím si, že před radostnou nedělí je na místě z něj krátce ocitovat. (A věřím, že vás nepohorší jeho svérázný pohled na stvoření člověka.)

„Když Pán Bůh uhnětl živé tvory a rozhodl, kdo bude chodit, kdo plavat, kdo létat, kdo poleze a kdo se poplází, stál před otázkou, komu přidělit největší mozek. Měli jsme tenkrát štěstí. Jenže ne zas takové, jak se na první pohled zdá. Skoro by se dalo říct, že nás to přišlo pěkně draho. S největším mozkiem jsme jako jediní z živých tvorů dostali krutý dar: vědomí, že umřeme.“

Takto vybavený Adam byl zřejmě vpuštěn na trávník a byl pozorován. A tu se zjistilo, že to vědomí neunesl. Neustále věšel hlavu. Co s ním? Vrchní Konstruktor dostal tehdy nápad vpravit člověku do mozku bublinu se vzácným plynem lehčím než všechno ostatní. Ta by mu hlavu zvedala. Stalo se. Bublina byla později nazvána smyslem pro humor. Díky ní je člověk schopen jít po své klikaté cestě ke hřbitovu vzpřímeně a občas si dokáže i poskočit.

S bublinou humoru je kapilární trubičkou spojena bránice. Její funkci napovídá samo jméno. Bránice brání bublinu před splasknutím. Smíchem se rozkmitá a trubičkou bublinu přifukuje. Nemá-li bránice příležitost k činnosti, dochází časem k úbytku vzácného plynu, k věšení hlavy a k duševním poruchám.“

Nevím, zdali vůbec mohu k odborníkovým slovům něco dodat. Pokud ano, pak jen toto: Křesťan může kráčet životem bez svěšené hlavy taky díky víře, že nás Bůh po smrti čeká s otevřenou náručí. To je nakonec další důvod k radosti. Ale se smyslem pro humor se k tomuto okamžiku kráčí snadněji...

(Jáhen Pavel)

Vánoční program
v Římskokatolickém kostele Krista Krále v Ostravě-Svinově

!!! Upozornění !!!

Mše sv. v úterý 17. 12. bude výjimečně již v 16,30 hod. a to v kapli na faře.
(z důvodu vánočního koncertu v kostele)

Příležitost ke sv. smíření:

20.12. – pátek od 15,00 – 17,30 hod.

21.12. – sobota od 7,30 – 10,00 hod.

24.12. – úterý od 8,30 – 10,00 hod.

Pořad vánočních bohoslužeb:

24.12.2002 – úterý - Štědrý den

8,00 hod. mše svatá

15,00 hod. Otevírání Betléma – bohoslužba pro děti

24,00 hod. Půlnoční mše svatá se sborovým zpěvem

25.12.2002 – středa – Slavnost Narození Páně (Boží hod vánoční)

8,10 hod. slavná mše sv.

10,10 hod. slavná mše sv.

26.12.2002 – čtvrtek - sv. Štěpána

8,10 hod. mše svatá

9,00 hod. vánoční pásmo

29.12.2002 – neděle - Svátek Svaté Rodiny

8,10 hod. mše sv. s obnovou manželských slibů

10,10 hod. mše sv. s obnovou manželských slibů

31.12.2002 – úterý - sv. Silvestra - poslední den roku 2002

15,00 hod. mše sv. na poděkování za uplynulý rok

1.1.2003 – středa - Slavnost Matky Boží Panny Marie – Nový rok

8,10 hod. slavná mše sv.

10,10 hod. slavná mše sv.

6.1.2003 – pondělí - Slavnost Zjevení Páně (slavnost Tří králů)

17,30 hod. slavná mše sv. – svěcení vody, křídý a kadidla

12.1.2003 – neděle – Svátek Křtu Páně – závěr vánoční doby

8,10 hod. mše sv.

10,10 hod. slavná mše sv. se sborovým zpěvem

– za všechny pokřtěné v uplynulém roce 2002

Jsi šikovná, odejdi

Zní to trochu neuvěřitelně, ale je to tak. Jsou prý situace, v níž by mohly ženy obstát lépe než muži, mohly by být šikovnější a tím muže odradit. Co s tím? Nejjednodušší je prostě poslat ženy pryč, aby to muže neodradilo, když je to přece jejich místo.

„Děvčata jsou šikovnější, brzy vše zvládnou lépe než kluci a to pak může kluky odradit, necítí za to zodpovědnost...“ Takto vysvětlil otec Jan, proč nechce přijímat nové ministrantky. Otce Jana si vážím, nechci nikoho obviňovat nebo se přít, čí názor je správný. Pouze bych vám ráda sdělila své prožívání daného problému z druhé strany.

Osm let jsem ministrovala a můžu říct, že ve vztahu k Bohu to člověka velmi obohacuje. Je krásné vidět tajemství proměny chleba v živého Boha zblízka, smět se podílet na přípravě a průběhu mše svaté aspoň tím, že připravím na oltář kalich, naleji vodu z konviček, zazvoním na znamení, že teď přichází ten okamžik proměnění, držet patenu.... A i kdyby žádné služby a funkce nebyly, prostě tam stát před Bohem a vidět ten zázrak zblízka, nejen se domnívat, že tam kdesi vzadu za lidmi, přes které nevidím, se něco děje. A více než průběh mše svaté sledovat vzor na kabátě paní přede mnou. Ministrování nutí člověka k častější účasti na mši svaté, k jejímu pozornějšímu a snad i krásnějšímu prožívání. To je důvod, proč bych ho nejen všem chlapcům, ale také děvčatům vřele doporučila, obzvláště těm, kteří nevydrží sedět potichu a mají potřebu být aktivní i během mše svaté.

Ministrování děvčat má však oproti ministrování chlapců také velkou nevýhodu. Co s nimi, když vyrostou? Děvčata se stejně jako chlapci rychle učí a zvládnou brzy stejně dobře (nebo prý někdy i lépe) všechny služby v presbytáři, které ministrování umožňuje. A tady dochází k velkému rozdílu: chlapec, který zvládá všechny služby, je zbožný a má o to zájem, má možnost sloužit dál: smí držet kalich, podávat svaté přijímání, stává se bohoslovcem, jáhnem, knězem, káže, uděluje svátosti... A i když necítí duchovní povolání, je vždy v presbytáři vítán, může ministrovat třeba do důchodu, má-li zájem. Oproti tomu dívka, která vyrostne, všechno z ministrování umí a zná, si najednou může jít sednout do lavice. Dobře, tak třeba do první, ať dobře vidí a může se soustředit na mši svatou. Je už přece slečna a ministrování se pro ni nehodí. Napadá mě otázka: Co se pro ni hodí?

Nejsem v žádném případě pro svěcení žen na kněze. Bylo by to pro ženu v mnoha oblastech těžké, protože všechno prožívá osobně. Trpěla by, kdyby znala hříchy kajícíků a nemohla jim pomoci, celou farnost by brala příliš osobně a nedokázala se nad ni objektivně povznést. Existuje ještě spousta dalších důvodů, proč nesvětit ženy, ale jaký existuje důvod, aby nemohly ženy v církvi zastávat stejně důležité místo jako třeba kněz ve farnosti? Proč nemohou mít i při liturgii své místo, svůj liturgický oděv, své funkce? Co když nemohou nebo nechtějí zpívat ve schole?

Dlouhou dobu jsem se snažila najít odpověď na své otázky. Myslela jsem si, že když řeknu svůj názor, třeba se něco změní. Po mnoha letech jsem pochopila. Nezměním svět, tím spíš nezměním církev. Mohu změnit sama sebe. A tak jsem se změnila...vše, co se týká ministrování a žen v církvi, mi musí být jedno. Nesmí mi na tom záležet a nesmím se zamýšlet, zda je to spravedlivé. Už jsem se smířila s tím, že situaci v církvi nezměním a pokud se tím budu zabývat, budu tím trpět zase jen já.

Co říct děvčatům, které touží ministrovat? Chápu vás, holčičky, ale zkuste to jinde. Chodte do gymnastiky, aerobiku, hrejte na klavír, malujte... asi se to pro vás hodí víc.

(P.N.)

K Bohu o něco blíže, aneb výstup na Gerlach

Chtěl bych se s vámi podělit o některé dojmy z výstupu na Gerlachovský štít ve Vysokých Tatrách letos v létě. Jeho výška 2655 m nad mořem sice z pohledu dnešního turistu, který má přístup do Alp a dalších světových pohoří, včetně Himalájí (pokud má dost peněz), sice mnoho neznamena, ale ještě před 13 lety to byl prakticky nejvyšší dosažitelný bod pro běžného Čecha či Slováka. Vždyť i dostat se do Ruska (Kavkaz) či do Jugoslávie (Slovinské Alpy) představovalo získat mnoho povolení a „bumáček“. Pro ty mladší připomenu, že Gerlach (v padesátých letech přejmenovaný na několik let na „Stalinův štít“, a to přesto, že Stalin o jeho existenci patrně neměl ani páru), je nejvyšším vrcholem nejen Tater, ale i celých Karpat a do r. 1992 i našeho bývalého státu, jehož vznik jsme si právě 28. října připomněli, tedy Československa.

Výstup je povolen jen s horským vůdcem ve skupince max. 5 lidí, z nichž každý zaplatí 1000,- Sk. A jelikož právě výstupy na tento „končár“ tvoří dosti důležitou část příjmu tatranských horských vůdců, jsou z výstupové cesty důsledně odstraněny všechny značky (kdysi byla cesta značena) i další orientační pomůcky. A orientace při výstupu je dosti obtížná.

Výstup začíná u Slezského domu na břehu Velického plesa, tedy v místě, které navštívil papež Jan Pavel II. v červnu 1995. V místě, které dobře znal a které mu bylo stejně drahé jako polská část Tater, jako snad Poláky nejmilovanější a nejnavštěvovanější vrchol Giewont a nejvyšší hora Polska Rysy (2499 m). Dodnes u Slezského domu stojí malý altánek, postavený tam před lety právě pro něj, pro zástupce Toho, který celou tu krásu kolem stvořil, aby Mu, i naším jménem poděkoval. Dodnes je zde i pamětní deska připomínající papežovu návštěvu.

Samotný výstup z Velické doliny není příliš dlouhý (asi 4 – 5 h), ale pokud bychom celou cestu nebyli navázáni na společném laně, byl by v některých místech dosti nebezpečný. Sestup do Batizovské doliny byl ještě o dost kratší (přes 2 h), zato ještě krkolomnější a jen pro „silné náтуры“ (mnoho řetězů, žebříků a skob v místech, kde pod vámi zeje několik desítek metrů hloubky.)

Ale nakonec jsme to celá skupina v takřka „visegrádkém“ složení (4 Poláci, 1 Slovák – vůdce a já) ve zdraví přežili a ničeho jsme nelitovali. Snad jen to počasí mohlo být lepší (míň mraků a lepší viditelnost). Tak snad příště.

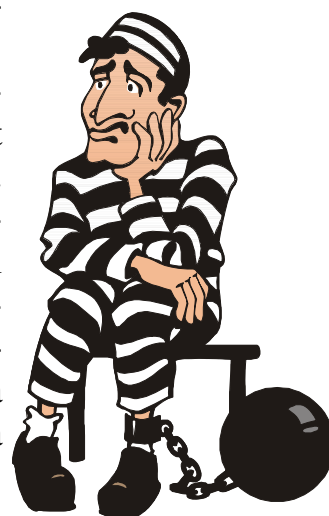
(Pavel M.)

I takové mohou být Vánoce

(Politický vězeň komunistického režimu vzpomíná na své první Vánoce v kriminále.)

Po krátkém pobytu na StB v Brně, kde jsem byl v srpnu 1952 zatčen, jsem byl začátkem září odtransportován do věznice Krajského soudu v Ostravě, čili –jak se říkalo – na „krajzák“. Tam jsem svůj volný, ale nedobrovolný čas trávil většinou sám na kobce č. 120. „Oslavil“ jsem tam také své dvacáté narozeniny. Z důvodu jakžtakž normálního přežití jsem přijal pravidla hry vyšetřovacího a vězeňského režimu a současně si vytvářel i svůj obranný systém. Po několika neúspěšných pokusech získat povolení nosit svetr, který byl uložen mezi mým civilním oblečením ve vězeňském skladě, jsem při denním ranním raportu, kdy jsme mohli údajně vyslovovat svá přání a stížnosti, přestal cokoliv požadovat. Zvykl jsem si řešit těžkosti vlastním způsobem. Jídla bylo pro mladého člověka nedostatek, ale dalo se to vydržet. Proti zimě platil větší pohyb a cvičení. Chladno bylo zpestřováno nesmyslným nařízením, že v krátké době během dopoledne a odpoledne, kdy bylo zapínáno ústřední topení do malých radiátorů na celách, muselo se větrat malým samozřejmě zamřížovaným okénkem nad hlavou vězňů. Tento příkaz nebyl později tak důsledně kontrolován. Problematickou otázkou byla také lékařská péče. Když se mi jednou na tváři objevilo velké vředovité onemocnění, doprovázené vysokými teplotami, utěšil mne vězeňský lékař, že to přejde. Bohudík měl pravdu. Vydržely to na štěstí i mé plíce, když jsem byl po dobu takřka roční vyšetřovací vazby na samotce jen dvakrát na vycházce na uzavřeném vězeňském dvoře.

Několik dnů před Vánocemi jsem byl opět dotázán dozorcem, zda si něco přeji. Na mou běžnou zápornou odpověď mi řekl, že jsem darebák. Až mnohem později jsem pochopil jeho lichotku. Měl jsem si přát napsat domů dopis, což mi nikdo neřekl. Za celou dobu od zatčení jsem také neměl jakékoliv zprávy z domova. V krátké době se však stal div divoucí. Asi den před Štědrým dnem se dopoledne mimořádně otevřely dveře kobky a službu mající dozorce mi pokynul, abych přijal balíček, který se mým rodičům podařilo nějakým zázračným způsobem doručit do věznice.

Byl jsem připraven strávit Vánoce ve vězení bez potíží a bez nějaké sentimentality či nadměrného smutku, ale to jsem nečekal. Dveře cely se opět zavřely a já jsem stál uprostřed s balíčkem dobrot a projevem nezměrné lásky mých rodičů. A teď se to stalo! Propukl jsem v nezadržitelný pláč. Byly to slzy, které jsem doposud nepoznal a které mi přinesly úžasné uvolnění. Slzy, které se okamžitě proměnily v radost. Balíček svědčil o tom, že je doma všechno v pořádku, že se o mne někdo pečlivě a přes velké překážky dokáže postarat a potěšit mne. Že na mne někdo myslí a že mne někdo stále očekává. Naše shledání doma se také po osmi Vánocích v kriminále šťastně uskutečnilo.

Kromě modrého a stříbrného zvonečku na vánoční stromek, který mi po propuštění věnovala moje budoucí paní, byl tento vánoční balíček mých rodičů v kriminále mým největším a nejdražším Ježíškem.

(AO 16449)

Cesta vlakem

Po přečtení posledního čísla Svinovničku jsem se rozhodl, že napíšu několik řádků o své cestě vlakem. Byl to pro mne nezapomenutelný a vzácný zážitek. Předposlední týden prázdnin jsem jel dopoledne z Otrokovic spěšným vlakem do Svinova. Vlak byl málo obsazený, v kupé jsem seděl sám a na první stanici – Tlumačov, nastoupila skupina pěti dětí v rozmezí 5-9 roků, které doprovázela starší paní, které děti říkaly „teta“, s cílem cesty Bohumín.

Po rozjetí vlaku náhle teta konstatovala, že se děti ještě ráno nepomodlily, a tak ihned všechny vstaly, pokřižovaly se, sepjaly ručky a začaly se modlit: „Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být...“. Pro mne to bylo překvapení, ale pro děti nastal šok, když i já jsem povstal a modlil se s nimi. Nakonec jsem poslední sloku zazpíval. Pak už jsme byli v kupé všichni velcí kamarádi. Nastala krásná jízda, děti se předváděly, hrály nacvičené divadlo o andělíčcích, třepaly pažemi, zpívaly a recitovaly, dále jsem si hráli na tzv. „slovní kopanou“ (jeden člověk vysloví určité slovo a vedle sedící musí pokračovat dalším slovem, začínajícím posledním písmenem slova předcházejícího). Teta těm menším předškolákům pomáhala i napovídala. Jízda velice rychle ubíhala, ve stanici Svinov mne děti nechtěly pustit, že prý jsem řekl, že jedu do Ostravy. Děti mi darovaly ze svých zásob bonbón a na památku písemný pozdrav. Nakonec mi mávaly a mávaly, až se vlak rozjel až k přívozu.

Já jsem nabyl přesvědčení, že tyto děti jsou vychovány v rodinách velmi dobře a později budou základem křesťanského života naší společnosti.

*Pozdrav na vlakem poslední
dívčičko, MADEK,
MAATICKA, UP A U DEK,
VHA*

venku a babičko

*Krásný zážitek při zpáteční
cestě z Otrokovic do Svinova
20.8.2002 (10.48-12.58 hod)*

(Ladislav Sukač)

*Ľud, ktorý žil v temnotě,
spatřil velký jas, a těm,
kdo přebývali v krajíně stínu smrti,
vzešlo světlo.*

(Mt 4,16)

*Ať Boží přátelství,
znovunabídnuté v Kristu,
prozář radostí
Vaše vánoční svátky
i celý nový rok,
Vám přeje*

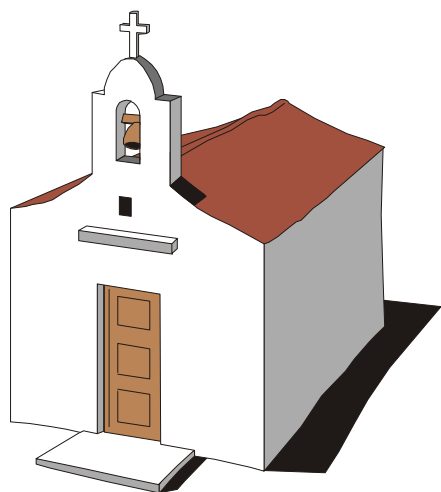
*o. Jan Larioch
duchovní správce
Brno, Morava*

Ministrantování chlapců – ministrantování děvčat ?

V těchto dnech probíhají patrně v naší farnosti diskuse na téma ministranti a ministrantky. Mnozí v kostele při ohláškách jistě zaregistrovali oznámení o nepřijímání nových ministrantek a následně i další kroky směřující k tomu, aby se ministrantování stalo v naší farnosti výhradně záležitostí kluků. Pro mnohé je toto rozhodnutí překvapením, pro některé i velice bolestná a smutná událost.

Jaké jsou důvody tohoto rozhodnutí? Především není pravdou, že by někdo měl horší nebo lepší, vyšší či nižší postavení. Ani postavení faráře nespočívá v tom, že je “Někdo“ tedy „Pan farář“, nebo že si může dělat, co jej napadne. Jeho život i služba má svůj každodenní základ v tom, co dělal Pán Ježíš. Tak to ostatně platí pro každého, kdo

je křesťan. My všichni, ať už jako jednotlivci nebo jako společenství na tomto základu naší víry – na Ježíši Kristu – budujeme svůj život a své vztahy. Teologicky tedy neexistuje argument proti ministrantování děvčat.

Existují pouze pastorační důvody, přesněji řečeno pastoračně-psychologické důvody. Těmi jsou rozdíly mezi vývojem chlapců a děvčat a z toho vyplývající jinakost přístupů k těmto dvěma skupinám, aniž zde chci kohokoli vyzdvihnout či snižovat. Děvčata jsou na rozdíl od chlapců stejného věku mnohem horlivější, pečlivější, snaživější a zodpovědnější, chlapci poněkud pomalejší, lenivější, méně zodpovědní a rádi – k vlastní škodě - přenechávají všechny funkce aktivnějším děvčatům se slovy „my se přece nebudeme

hádat“. Raději ustoupí a tím ukončí své snažení a mnohdy už ani ministrantovat nepřijdou.. Proto je pastoračně lepší mít dvě na sobě nezávislé skupiny, tj.: scholku a ministranty. Obojí se týká služby u oltáře a obojí vyžaduje náročnou výchovnou práci, zdokonalování se ve svém úkolu i konkrétní službu spojenou s osobní obětí.

Scholka funguje díky sl. Petře a p. Lukášovi už více než dva roky a velice krásným způsobem obohacuje liturgii jak v pátek při dětských, tak podle možností i při nedělních bohoslužbách. Jsem za tuto službu nesmírně vděčný a byl bych moc rád, kdyby se scholka dále rozrůstala a třeba v malých skupinkách mohla občas vypomoci panu varhaníkovi i během týdne zazpívat žalm či ordinarium.

Úkol výchovy nových ministrantů je před námi. Pravděpodobně nebude vůbec jednoduchý, rozhodně bude nějakou dobu trvat a bude znamenat více práce a starostí pro mne jako faráře. Věřím však, že napomůže k oživení klukovské složky v životě naší farnosti.

Z výše uvedených důvodů dochází v těchto dnech či týdnech ke zmiňovanému bolestnému rozdělení. Děvčatům, která doposud velice pěkně vykonávala službu u oltáře patří opravdu veliké poděkování a prosíme, aby zůstala Pánu Ježíši blízko a ochotně mu sloužila ve scholce či schole, ale i v dalších potřebných službách, které je nutno ku prospěchu celého farního společenství dále co nejpečlivěji vykonávat. Zároveň vybízím chlapce, kteří by chtěli ministrantovat, aby se přihlásili buď u mne nebo u našeho jáhna Pavla. A také prosím o pomoc a podporu všechny farníky, aby i tento nesnadný krok přinesl své dobré ovoce.

(o. Jan)